

INBEEELD

Nederlands Centrum Vrijtijdsfotografie

Thema: Leegte
Foto Nationaal

Joost Wensveen

lid van de Leidse AFV

“Ik ben gegrepen door fotografie rond mijn 15e, op de middelbare school, die een doka had. Ik begon met zwart-wit foto’s, waarin ik probeerde de sfeer te vangen. Mijn eerste projectje was het oude huis aan de haven van mijn grootouders. Al snel begon ik met het maken van composities en spiegelingen. Compositie is één van de rode draden in mijn werk.”

Joost neemt me mee naar de oude foto’s aan de muur, soms op hout, die door de tijd wat vlekken en verkleuringen vertonen.

Mis je het handwerk niet?

“In het begin heel erg. Maar digitaal is makkelijker in elkaar te zetten en te bewerken. Ik vind het neerzetten van sfeer en het oproepen van vragen belangrijk. Vanuit een haat-liefde-verhouding met zwembaden ging ik iets met duikplanken doen. De hoogte van de plank versus de diepte van het bad vind ik spannend. Ik fotografeerde een leeg vervallen zwembad in Wassenaar, maar daar kwam niet uit wat ik wilde.

Op vakantie in Bretagne trof ik een duikplank in de Atlantische Oceaan, en ik zag meteen: dit is precies wat ik zoek. Ik wilde een verstilde foto maken met iemand die van de plank de ruige zee in springt. Op dat moment was het heel zonnig en erg druk. Onderweg naar huis dacht ik “waarom draai ik het niet om? Waarom versterk ik niet wat er al in die foto zit?” Dat heb ik gedaan, wat naar mijn eerste grote succes leidde. Intussen was ik lid van de Leidse AFV en stuurde ik die foto in voor een clubwedstrijd, waarin hij winnaar werd. Dat gaf mij een boost.

“Mijn werk bracht me naar Parijs en ik kwam toevallig in een galerie terecht, raakte aan de praat met de galeriehouder, die mijn zwembadfoto in zijn expositie “Sport” opnam. Dat stimuleerde me om de lijn van de duikplanken voort te zetten. Naar aanleiding van een duikplank uit de National Geographic ben ik naar Ierland gegaan. Ik had het geluk dat ik er was rond hoogtij, want alleen dan kon je anderhalf uur springen. Ik heb een aantal foto's geschoten en daarmee later het beeld gemaakt. Mensen moeten het idee hebben van ‘hé, dat kan niet’, en dan mogen ze na twee keer kijken best zien dat er gemanipuleerd is. Dat vind ik ook wel leuk. Ik vind het fijn om

aan meerdere dingen te werken en dat ik nog foto's op de plank heb liggen, voor als ik creatief vast zit.”

Is er iets veranderd in je fotografie?

“De serie ‘In Beeld’. Ik wilde al lang iets met magisch realisme doen. Met dit project vielen de puzzelstukjes in elkaar. Ik ging beelden en achtergronden fotograferen en heb daar later één compositie van gemaakt. Zwart-wit is een mooi medium: het is technisch makkelijker, de beelden worden meer mensen, de foto wordt rustiger en het magische komt beter uit. Op deze serie kreeg ik positieve reacties, en ook wel kritiek dat het technisch niet helemaal klopte. Ik vind dat niet zo'n punt.

“Ik was toe aan iets nieuws en dat werd een project met schilderkunst als uitgangspunt. Ik houd van groothoek en vergezichten, en al snel kwam ik op Edward Hopper uit, omdat hij realistische beelden maakt, waarin hij een sterke sfeer neerzet. Ik wilde dit keer in kleur werken, omdat kleur commercieel toegankelijker is en Hopper leent zich daarvoor. Dit stelde mij voor nieuwe uitdagingen. Ik moest voor het eerst met modellen en licht werken, en zoeken naar locaties die de sfeer van de jaren 1930 uitstralen. Fotografie is veel directer dan schilderkunst, wat het moeilijker maakt om de sfeer op te roepen, die Hopper zo weet te treffen.

“Ik vond een Japans model, dat de verstillings in mijn foto's kon versterken. In een oud politiebureau in Leiden merkte ik dat plannen erg belangrijk is, omdat in de hal waar ik de foto's wilde maken het

binnenvallende licht door hoge flats werd tegengehouden. Daar ontstond de foto in het trappenhuis waarin ikzelf ook figureer. Hopper is mijn laatste project tot nu toe.

“Straatfotografie vind ik ook leuk, dat zal ik altijd blijven doen. Ik houd van harde straatfoto’s met scherpe schaduwen. Ik werk met een groothoek en door de opname maak ik sfeer. Elementen die mijn straatfotografie karakteriseren zijn leegte, licht en lucht. Ik doe dat minder projectmatig. Verder ben ik meer van: pak een project aan, ga werken en uit het werken ontstaan nieuwe dingen. “Mijn doel is niet om ervan te leven. Het gaat me meer om naamsbekendheid en het hangen op grote beurzen, bijvoorbeeld de PAN. Het feit dat het lukt wat ik wil en dat mijn werk gewaardeerd wordt stimuleert me.

Anna Basemans

Voor meer info:
www.joostwensveenphotography.nl